

Silviu Iliuță

Cronicile unui bărbat

Volumul III

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

CAPITOLUL VI

Cea mai mare pedeapsă pentru un om, bărbat, e să fie nevoit să trăiască în casa în care a locuit cu o femeie de care s-a despărțit. Într-o despărțire e ca într-o omucidere, cel care părăsește locul crimei e norocosul. Iar victima rămâne pe loc, înconjurată de panglici galbene. În cazul meu, panglicile sunt amintirile care mă obligă să rămân la podea.

Amy a plecat. Oare îi este ușor?

Masa de la bucatarie nu e o mobilă, ci locul unde vezi fantoma ei, citind pe fugă câteva pagini, până este gata mâncarea de pe foc...

Fantomele sunt peste tot.

- Iubito? Tu ești?

Dar eu sunt un bărbat puternic, nu clachez! În spatele oricărui bărbat puternic se află o femeie și mai puternică. În spatele unui bărbat distrus se află două femei puternice. Iar prima a aflat de cealaltă.

- Iartă-mă, Amy! îi spun fantomei.

De lângă dulapul din camera voastră, îți zâmbește Amy, întorcându-se spre tine, cu sutienul pus pe jumătate. În mod normal ai face o glumă, iar ea ți-ar arunca o bluză direct peste ochi. Tot ce poți face acum este să vă privești pe voi, de undeva din afara poveștii. Și atunci stai și te gândești dacă nu cumva tu,

cel de acum, ești fantoma? Dacă nu cumva povestea voastră trăiește în casa aia, iar tu, un om singur, ești cel care este în plus. Și simți nevoia să fugi din viața ta, care nu mai este a ta.

Ați înțeles ceva? Se cheamă depresie.

- Nu, Tăntălăule, nu mai sunt. Nu voi mai fi niciodată lângă șifonierul ăsta și nu voi mai arunca cu haine în tine. Nu sunt eu cea pe care o vezi acum!

Pe balcon este o măsuță, lângă care, pe două scăunele, suntem voi: eu și Amy. Îi vezi, îi vezi ca și cum ar fi în fața ochilor tăi, fără îndoială. Îi simți mirosul.

- Vii târziu azi, Tăntălăule?

Dialogul este mereu banal, dar în spatele oricărui „vii târziu” se ascunde un „să nu stai mult, vreau să adorm cu tine.”

Vrei să o atingi, să îi spui ceva, să o săruți. E dimineață, știi că mai are cinci minute până să plece la serviciu și nu ai da la schimb aceste minute pentru nimic altceva.

- Nu mai sunt aici, Tăntălăule! Nu te mai uita la mine.

Doi iubiți care trăiau fericiți până ce tu ai fost un cretin. Și dispar, cei doi de pe balcon dispar din fața ochilor tăi.

Tu ești fantoma. Îți târâi picioarele prin casă, încerci să îți dai impresia ca ești viu. Dar știi că nu e așa.

Când ea a plecat, nu a lăsat loc pentru nimic.

Bărbații care au iubit mint când spun că sunt fericiți după despărțire. Că și-ar face harem, că ar aduce dansatoare, că ar avea o viață liberă de burlac. Bărbații care au iubit sunt terminați când rămân

singuri. Sunt ca niște copii uitați în mijlocul unui câmp, care nu văd nicio casă în depărtare, niciun om. Sunt înspăimântați.

M-a părăsit. E cu Mustăciosul. Cumva, în mintea mea aveam senzația că e răpită. Halucinez.

E un mecanism de autoapărare al minții. Amy e răpită! A plecat nevoită, ăla a amenințat-o, a fost nevoită să plece!

Sună telefonul.

Un strigăt îmi sparge timpanul. Amy e la celălalt capăt al firului, e speriată. Tremur tot.

- Amy!

Continuă să strige. Niciun răspuns.

- Amy! Iubito! Unde ești? Vin acum!

Nu se oprește.

- Nenorocitul, ce naibii îi faci?! Lasă-mi soția în pace! Amyyyyy?! Amyyyyyy!!!

Încetează. Am speriat-o. De ce tace? Ce s-a întâmplat?

Apoi, gâfâind, transpirat, tremurând tot de nervi, urlu câteva minute în receptor și mă prăbușesc pe gresie.

- Nu mai vin niciodată, îmi spune cu o voce caldă, sorbind ceai din ceașca ei roșie cu Moș Crăciun.

Amy are o ceașcă preferată - am cumpărat-o împreună acum câțiva ani, de Crăciun, dintr-un magazin de jucării.

Și începi să plângi, să te iei cu mâinile de părul care ți-a mai rămas și să te uiți ca prostul la telefon.

E momentul în care îți dai seama că l-ai spart acum două ore și că, în niciun caz, sub nicio formă

nimeni nu te-ar putea suna la un telefon din care a rămas doar ecranul, iar bateria este sub pat.

Nu mai știi ce e real și ce nu.

- Nu eram eu cea care bea ceai! îmi spune, aplecându-se asupra mea, fantoma Ameliei.

Mă mângâie pe obraz și continuă:

- Eu sunt fericită acum.

Ea e fericită acum!

- Fără tine!

De ce dracu' mi-a lăsat mie albumele cu fotografii? De ce nu le-a luat cu ea?

Cu Amy, prima ieșire la Costinești - am stat într-o căsuță, pe plajă. Ne-am spălat în mare, trei zile, și am mâncat hamsii. În poza asta ea ma hrănește ca pe un bebeluș. Eu stau întins pe nisip, iar ea îmi bagă în gură un pește. Și râde.

Iar eu am înșelat-o. Adică am vrut să o înșel. Ca un nemernic!

Poza asta, destul de neclară, este cu Mini Amelia în pragul bucătăriei: ține în mână un dinte. Primul dinte căzut. Are capul într-o parte și zâmbește larg, să i se vadă pauza dintre dinți. În noaptea aceea i-am ascuns sub pernă un bănuț. Mini Amelia s-a trezit, l-a găsit și ne-a spus:

- Îl păstrez pentru Isabel.

- Fetița din parc? a întrebat-o Amy. Are și ea dințișori, și ei îi lasă Zâna un bănuț sub pernă.

- Da, dar acum va avea doi. Părinții ei nu au bani de ciocolată.

Și am leșinat, iar Amy mi-a spus:

- Poți să crezi că noi doi am facut minunea asta de copil?

Respect pentru mama și pentru tatăl meu.
În altă poză suntem toți la ziua mea. Mini Amelia și Mini Silviu aveau 5 ani. Eu am un coif pe cap, sunt roșu la față și încerc să sting niște lumânări pentru fraieri. Din alea care se tot reaprind. M-am chinuit mult, special, pentru că nu puteam să mă opresc din a-i auzi pe toți cum râd. Pe tort scrie: „te iubim muuuult, tati!”

Iar eu am înșelat-o.

Altă fotografie. La Slobozia, culegem mere. Domnul Colonel stă țănoș pe o scară, cu mâna întinsă spre un măr. Mini Amelia ține un coș mare, iar Mini Silviu își sprijină bunicul. Niciunul nu a vrut să stea la poză. „Avem treabă, tati!”

Amelia m-a sărutat pe gât, în timp ce făceam poza și mi-a șoptit ca mă iubește. Simplu. Mă iubea. Pe mine.

Iar acum... eu am înșelat-o.

Pe cine iubește Amy acum? Cine e Mustăciosul ăla nenorocit?

- Nu mai este treaba ta! îmi spune Amy de lângă ușa de la intrare. Apoi dispăre.

Sunt singur. În afară de Amy și de copii, nu mă puteam gândi la altceva. Într-o zi m-am chinuit să îmi amintesc cum o cheamă pe Căprioară, care e numele său adevărat. Mintea mea se golise de tot ce nu conta.

În fotografia aceasta suntem la botez. Eu, îmbrăcat cu un costum cu patru numere mai mari, al Domnului Colonel, iar Amelia aproape la fel de frumoasă ca atunci când a ieșit pe ușă. Cu o floare uriașă în piept...

1999 Botezul la români.

Comandamentul General de Botez s-a adunat în curtea casei bunicilor.

Generalul-Bunica este în capul mesei și conduce tratativele. De o parte și de alta, inamicii: armata rudelor Ameliei vs. armata rudelor mele. Plus preotul satului, pe post de soldat prost, care o încasează de la toți.

- Biserica? aruncă Generalul-Bunica un punct pe ordinea de zi.

- Pe asta nu o alege copiii? întreabă unchiul.

- Și noi de ce ne-am mai strâns aici? ripostează bunica. Propun să nu facem Botezul la noi în sat! Preoții de aici sunt hoți!

- Dar, doamnă... îndrăznește preotul, înghițind în gol jumătate de litru de salivă.

- Tu să taci, părinte! Nu vreau să vorbesc cu păcat, dar cu taxa matală de Botez, eu botezam acum câțiva ani 50-60 de copii. Hai dă-o dracu', părinte!

- Fără dracu, doamnă, că suntem la sfânta masă!

- Normal că suntem la sfânta masă, că unde e un preot, trebuie să fie și masa. Păi să rămână popa nemâncat?

Preotul lasă privirea în piept, se prefacă că se îneacă și scuipă un miez de pâine.

- Nu intră goală pâinica, părinte! Dă-i cu carniță. Auzi, da' nu era post?

- La... lasă-l, e oameni și preoții, are dezlegare azi, îl apară unchiul. Să vorbim de Botez.

- Punctul unu: cum le zicem copiilor?

Simt nevoia să iau cuvântul.

Respect pentru numele străii
- Ne-am gândit ca pe baiat să îl cheme ca pe bunicul, iar pe fată să o numim după bunica Ameliei. S-a stins acum câțiva ani și ar însemna mult pentru noi și pentru Domnul Colonel.

Colonelul scoate țațoș pieptul în față și își înfinge mai bine bățul în fund.

- Prima prostie! strigă preotul. Niciodată un copil nu se botează cu numele unei rude decedate. Poartă ghinion!

Bunica îi mai toarnă un păhărel de vin, apoi îl bate pe umăr.

- Părinte, dă-i fără apă, că ți-e sete! Așa le rămân numele. Punctul doi: ce biserică alegem?

- Una fără hoți, dacă se poate! intervine mătușa.

- Biserică fără hoți nu este, spune înțelept Generalul-Bunica. Să alegem una în care se fură mai puțin.

Amelia își ia inima în dinți:

- Am ales deja. La câteva străzi de noi, în București, este o bisericuță din lemn. Preot tânăr, poți să vorbești cu el și ne face și reducere pentru taxa de Botez.

- Preot care face reducere? Țsta e preot sau estrateriestru din ăla? insistă bunica. Măi copii, așa ceva nu există! Dacă face reducere înseamnă că lu' popa îi place muierea și are gânduri ascunse la ea! Sau îi place băiatul, că s-au mai văzut cazuri.

Părintele se mai îneacă o dată, cu ceva imaginar. Îi dau un pumn în spate. Tare. Aștept momentul ăsta de mulți ani, de când eram mic și nu m-a lăsat să fac foc de tabără în curtea bisericii.

Bunica se uită la mine, mă măsoară din priviri. Apoi o cântărește pe Amy.

- Cred, totuși, că îi place fata.

Îi mai car părintelui un pumn în spate. Apoi încă unul, deși nu era neapărat necesar.

- Ai forță, tinere! spune printre spasme.

- Am pus pasiune, bunicul m-a învățat să dau tare. Ca să salvez omu'... desigur.

- Desigur!

După două ore de negocieri, înainte ca unchiul să adoarmă cu capul pe masă, am convenit să botezăm copiii în București, iar petrecerea de la restaurant să aibă un meniu de poveste, dar ieftin:

Mama Ameliei va face sărățele, singurele care îi ies comestibile. Restul felurilor de mâncare nu le mănâncă nici soldații cei mai flămânzi. Și pe ăia i-am prins într-o seară că mâncau mușchi de copac! Noi de aceea avem bucătăreasă la Slobozia. (Domnul Colonel)

Bunica o să aducă 600 de sarmale normale și 100 anormale, cu frunză de viță de vie.

- Nu are ăia de la București sarmale ca ale mele! Dacă nu mă lasă cu ele la restaurant, înseamnă că sunt tâmpiți și schimbăm restaurantul!

Am convenit ca restaurantul unde vom face masa de după Botez să nu fie Macduna (McDonald's), deși unchiul meu voia să le mai dea o șansă:

- Poate a învățat și ei să facă bine pârjoalele alea în chiflă!

Trebuie să avem și un fel de mâncare mai fițos, gen creveți prăjiți sau scoici sau melci. Pentru că Domnul Colonel va invita câțiva prieteni importanți.

Respect pentru oameni și cărți

- Din aceia care mănâncă des fructe de mare.

- În mare cresc fructe? a întrebat unchiul, cu expresia unui copil de un an care a primit prima jucărie din viața sa.

- Ești prostănac! i-a zis bunica. Este vorba de fructe ținute în mare, așa cum ținem noi gogonelele la saramură.

- Ce, noi nu băgăm pepeni la murat? a susținut-o mătușa, tipând la unchiul.

- Pepenii e fructe? a ripostat unchiul. Parcă știi tu că pepenii e fructe!

Fără 100 de mililitri de țuică, unchiul meu nu e unchiul meu. Creierul său nu funcționează până ce alcoolul nu începe să circule prin sânge. Bunica a spus chiar că ar trebui să îi dăm să bea noaptea, în somn, printr-o pâlnie. „Ca să nu se trezească alt om, ca acum!”

Mama Ameliei simte momentul greu și, cu o voce caldă, împăciuitoare, le explică țăranilor:

- Fructele de mare, domnule unchi, doamna bunică, părinte ... Fructele de mare sunt, de fapt ... A-NI-MA-LE. Creveți, stridii, languste, homari, crabi, caracatițe...

- Hai dă-o dracu'! răbufnește părintele.

Absolut toți se întorc spre el. Bunica îl muștră din sprâncene și din buze, apoi îl ceartă ca pe un câine neascultător:

- Părinte, părinte, nu ești ascultător! Dacă mai pronunți o singură dată „dracu”, te dau afară de la masă!

- Cum să fie, bunică, creveții... fructe de mare?! Da' ce, noi nu am fost la oraș să vedem creveți?